

ment contribueixi als pressupostos de funcionament. El més important de la Fundació Tàpies és que la col·lecció (unes 1.000 peces) més rellevant de l'artista viu més reconegut que tenim en aquests moments és, d'alguna manera, una donació a la ciutat de Barcelo-

na, on va nàixer Tàpies. Tot i que aquests no són els plantejaments de la Fundació, Miquel Tàpies, fill de l'artista, ens han manifestat que «la voluntat de Tàpies és que l'obra estigui aquí, a Barcelona, junta i que el conjunt no es dispersi». El portaveu de Tàpies

consideraria molt positiu que col·leccions privades que no veu ningú passessin a institucions públiques. «Pensem —diu— que l'art ha d'estar a l'abast del públic, sobretot tenint en compte que el mercat està impossible». □

ENTREVISTA AMB DANIEL GIRALT-MIRACLE, DIRECTOR DEL MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE BARCELONA

«Un projecte ambiciós, però irrenunciable»

Daniel Giralt-Miracle és el director del futur Museu d'Art Contemporani de Barcelona. Els fons d'aquest museu es podran veure exposats per primera vegada a finals d'aquest any.

Blanca Lucas

Senyor Giralt-Miracle, disposarà de 6.000 m² per exposició d'obra (permanent i temporal). ¿Què hi posarà i amb quins criteris?

—Deixi'm dir-li primer de tot que, com que en aquest país no hem fet les coses en un període evolutiu normal, ho hem de fer recuperant el temps perdut i plantejant el futur. Un Museu d'Art Contemporani com el que plantejarem ha de tenir aquest doble objectiu. Cal evitar que d'aquí a 20 anys no passi el que ens està passant amb els Picassos, Mirós, Tàpies (si no existís la Fundació), o el que ens està passant molt clarament amb el Dalí, ara, 40 anys després del moment on cal referir-nos quan parlem dels inicis de l'art contemporani. La primera intenció del Museu és començar a ser una institució normal, amb activitats del present normal, de cara al futur.

—¿Cal entendre que es prescindeix del punt de referència que parteix d'aquestes grans figures? Si no és així, ¿com s'hi pot accedir?

—Parlem d'un procés ambiciós, no mancat de dificultats, però irrenunciable en un país normal. És llastimós haver començat tard, però és una empresa irrenunciable. El Museu d'Art Contemporani tindrà unes obres de Picasso, de Miró, de Dalí i de Juli González, i també de Tàpies, per donar referència que és un país amb aquests antecedents excepcionals i que després es desenvolupa tota una història fins arribar a avui.

—Realment, ¿es pot accedir a col·leccions de Picasso, Miró o Dalí? ¿Es pot esperar treure'n alguna cosa

Daniel Giralt-Miracle amb Richard Meier, arquitecte del MACC.

de la negociació del llegat de Dalí amb l'estat?

—Fins ara la predisposició sembla que sigui bona, però com que només hi ha declaracions d'intencions, no podem saber els resultats. Com a mínim s'ha començat amb una actitud dialogant i negociadora. Les negociacions pel llegat de Dalí són una autèntica prova de foc on cal demostrar la maduresa democràtica i on es veurà fins a quin punt hi ha un reconeixement dels llocs d'origen de les obres o una voluntat d'atresorament centralitzador del patrimoni.

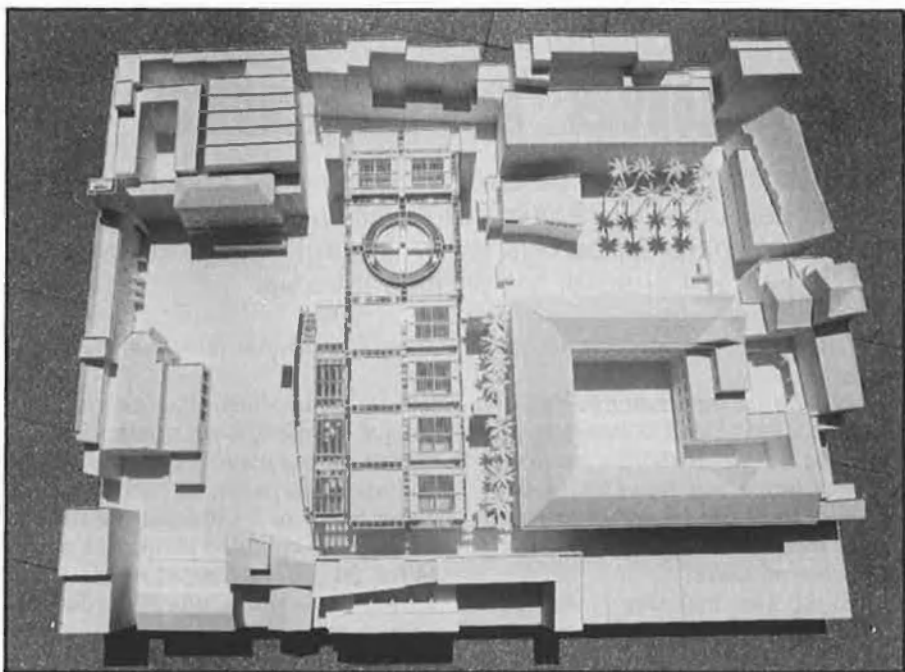
—Segons això, caldria esperar que Figueres en fos la principal beneficiada...

—Jo crec que si es donés el cas, ho hauríem d'entendre molt bé. És el més coherent, és una ubicació adequadíssima. Figueres és el marc més idoni per a conservar, atresorar i recordar la personalitat de Dalí.

Pel que fa a l'accés, al món hi ha molta gent, amb moltes actituds davant la cultura. Hi pot haver donacions, cessions i depòsits d'obra. Les seccions poden ser temporals, llargues i indefinides. És qüestió de promoure-les. Nosaltres podem demanar ser depositaris d'aquests tipus d'obres. Una plataforma de la importància d'un museu nacional com és aquest, pot fer accessibles coses que per altres vies no s'aconseguirien.

—En 50 anys hi ha hagut altres corrents avantguardistes molt significatives: Dau al Set, l'abstracte, el conceptual, l'informalisme espanyol, el Pop Art... Senyor Giralt-Miracle, ¿com es fa un Museu d'Art Contemporani en 7 anys (1985-1992)?

—Un Museu d'Art Contemporani no es fa ni en 3 ni en 7 anys. Aquest museu, quan tingui 20 anys de vida, quan hagi tingut 3 o 4 directors, equips de govern diferents, programes que es

Maqueta del Museu Contemporani de Barcelona.

vagin perfeccionant i arrodonint, llavors començarà a donar la visió de conjunt que ha de tenir. En aquest moment s'ha d'entendre que és un instrument imprescindible en l'anàlisi de la visió nacional de Catalunya a través de les arts.

Mentrestant, hem d'entendre que el Museu d'Art Contemporani és el primer museu que naix de l'entesa, del consens de les institucions, en el període democràtic. És el primer museu que integra en el seu Consorci institucions públiques i una Fundació privada i, per tant, recursos del món de l'empresa i col·leccionistes i persones que hi vulguin col·laborar.

El Museu d'Art Contemporani, d'altra banda, no està dins del programa olímpic. El 92 no és una fita obligada. Només és una coincidència històrica.

—Una vegada obert, caldrà comptar amb uns pressupostos de funcionament i uns pressupostos per adquisició d'obra. ¿Vostè creu que les institucions catalanes tenen diners per a mantenir tot això?

—Els recursos que hi hagi s'han d'adreçar molt bé. Hi ha gran quantitat de peces en el terreny de la contemporaneïtat que encara no han entrat en el mercat de l'especulació disbauxada. Els preus d'aquí i d'ara, per tant, seran abastables. Hem de jugar amb aquests recursos i amb les vies que només un museu públic pot utilitzar.

—Algunes posicions crítiques assenyalen que potser caldria començar per mantenir i potenciar el patrimoni de què disposem, com és el cas de la Mi-

ró. ¿Què em diu de la subhasta del passat mes de febrer?

—A les institucions, els estem demanant molt. Reconec que el cas de la Miró és un fet lamentable. L'expansió de la Miró va crear un moment d'excelsionalitat i crec que la fórmula també ha estat excepcional. Cal reconèixer, però, que no hi va haver prou sensibilitat per abordar-ho. Aquesta va ser una situació lamentable, però se'ns han escapat algunes oportunitats més greus que aquesta.

—¿Es refereix al retaule romànic de Bernat Martorell? Si la Generalitat accedeix a una subhasta amb la meitat dels diners amb què s'adquireix l'obra; si una peça puntal de Miró com és Pintura mural per a Joaquim Gomis se'n va a l'estranger per 385 milions, ¿quines poden ser les peces importants que han de donar relleu a un ambiciós Museu d'Art Contemporani, sostingut per les institucions?

—Sí, sí, està clar que hi ha un desfasament entre recursos disponibles i preus reals. Per això cal esmerçar l'enginy. No tot es fa amb diners, però cal que el que s'hagi de fer amb diners limitats també serveixi per a accedir a obres importants. A més, ja he parlat d'altres fórmules, nosaltres podem ser depositaris d'aquest tipus d'obres, que les cedeixin o que les donin.

—Ja veig que es confia molt en la voluntat dels particulars, però ¿què me'n diu dels artistes?, ¿quines són les relacions del Museu d'Art Contemporani amb les funcions d'art i amb els artistes autòctons?

—Que hi hagi una Fundació Miró i

El futur Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Es tracta d'un dels grans projectes de la Barcelona del 1992. Constituint en consorci l'abril de 1988, aplega l'aportació pública i la privada amb la representació de l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya i la Fundació Museu d'Art Contemporani (constituïda per 33 empreses de capital privat).

La inversió institucional prevista per al futur museu és de 4.750 milions de pessetes, a pagar a parts iguals entre la Generalitat, l'ajuntament i l'estat. El cost de l'edifici de Richard Meier (un bon edifici, segons totes les opinions), s'ha avaluat en 2.500 milions. El pressupost d'adquisició d'obra per part de les institucions catalanes és fins el 1992 d'uns 900 milions de pessetes. Les 33 empreses s'haurien compromès a invertir-hi una quantitat similar. El consorci ha adquirit un centenar de peces que, de moment, no defineixen uns criteris i una cohesió.

Massa incògnites s'han plantejat a l'entorn de la viabilitat d'aquest ambiciós projecte. Més enllà de qüestionar l'oportunitat o no de la seva aparició (tants anys esperada), l'espectador es pregunta en què s'invertiran aquestes xifres (en el cas que els diners existeixin), i amb quins criteris es farà aquesta inversió. □

una Fundació Tàpies és un bé per a Barcelona i per a Catalunya. El Museu d'Art Contemporani naix des d'aquí i per aquí, i per tant tenim la voluntat de comptar sempre amb els nostres artistes. Però sempre amb un tracte professional. No hem demanat cap favor. Demanem avantatges, és clar, un preu no d'especulació ni de mercat, sinó un preu de costos reals. De tota manera, la donació és sempre possible.

—¿S'integrarà el Museu d'Art Contemporani al SEM?

—No, almenys de moment. Però sí que hem negociat amb el Ministeri de Cultura intercanvis amb el Reina Sofia, amb els fons nacionals de l'estat. D'altra banda, tenim una enfebrida voluntat d'interrelació amb els grans centres artístics, de manera que no siguem una sucursal sinó una plataforma d'intercanvi i relació ubicada a Catalunya. Si no tenim aquesta plataforma, estarem eclipsats en el panorama internacional. □